

ærede Erhvervsminister er gjort noget for at lempe paa denne Karakteristik af de afskedigede Funktionærer. Jeg tror, det havde gjort godt ikke alene for de afskedigede Funktionærer, men ogsaa indenfor den offentlige Mening, om der var sket en Paa-tale af disse Udtalelser af en overordnet Embedsmand eller Leder, en saadan Paa-tale havde været betimelig. Men ogsaa dette vil jeg maaske gøre Forsøg paa at fremdrage i det Udvalg, der bliver nedsat.

Jeg havde ellers en anden Lejlighed der-til, idet jeg er Formand for Rigsdagens Landmandsbankudvalg, men jeg er ikke ganske sikker paa, at dette Udvalg har nogen virkelig Beføjelse i den Henseende. Efter min Opfattelse har det det ikke. De Beføjelser, som dette Udvalg efter min Opfattelse har, blev i nogen Grad — skal vi sige efterkommet tidligere. Nu i det sidste Par Aar har jeg ikke været meget besværet af denne Formandsstilling, idet der kan gaa Aar mellem, at Landmandsbankudvalget har Møde, og det er ikke Formandens Skyld, i alt Fald ikke alene. Jeg nævner ikke dette, fordi jeg venter noget Svar fra den højtærede Finansminister — jeg gaar ud fra, at det vel neppe kan gives —, men fordi jeg vil gøre opmærksom paa, at jeg maaske vil søge Forholdet lidt stærkere oplyst indenfor det Udvalg, som forhaabentlig bliver nedsat. Jeg haaber, at den højtærede Erhvervsminister, under hvem disse Forhold sorterer, har erkyn-diget sig om, hvorvidt denne Karakteristik af Funktionærerne, som blev fremsat af en af Bankens Ledere, er rigtig, hvad den højtærede Erhvervsminister naturligvis bør erkyn-dige sig om. Jeg gaar ud fra som givet, at Ministeren har søgt en saadan Erkyn-digelse, og hvis den viser, at Karakteristikken ikke har været rigtig, vil jeg formene, at det havde været Erhvervsministerens Pligt at tage bestemt Afstand fra den.

Henrik Nielsen: Det ærede Medlem, som nu talte, begyndte med at sige, at Rigsdagen maatte have en rimelig Tid til at behandle et Lovforslag som det foreliggende, da det netop gjaldt om, at man saa vidt gørligt traf de mest retfærdige Bestemmelser baade til den ene og den anden Side. Det ærede Medlem nævnte de to Opgaver, som man maa stille til et saadant Lovforslag. For det første gælder det om at skabe en Banklov, der i saa stor Udstrækning som muligt kan blive et Værn for Indlaanerne mod, at de igennem en letsindig Brug af de Midler, de indsætter i Bankerne,

skal blive udsat for Tab. Og hvad der gælder Indlaanerne, gælder naturligvis ogsaa Aktionærerne. Dem synes man imidlertid, at have lidt mindre Medlidenhed med, men det er dog altid deres Penge, der ryger først, før det bliver Indlaanernes Tur. Det er jo klart, at saa vidt man kan skabe en Lov, der værner mod Tab, bør man gøre det. Den næste Opgave er, at man ikke i sin Iver for at skabe de strengest mulige Forholdsregler generer Bankerne i deres frie Disposition over Midlerne, naar de holder sig borte fra letsindige Foretagender.

Det foreliggende Lovforslag har jo været gjort til Genstand for en meget grundig Gennemgang i det andet Ting, og der har fra alle Sider været Ønske om at naa det bedst mulige Resultat. Der blev fra nogle Sider gjort gældende, at det, der var Grundlaget for de store Bankkrak, som vi alle kender, var den abnorme Tid, som vi i en vis Periode var inde i, og man frygtede noget for, at Lovforslaget i for høj Grad skulde være præget af de store Ulykker, som den Gang overgik vor Bankverden og dermed alle dem, der paa en eller anden Maade var interesserede i Bankerne. Man frygtede, at Forholdsreglerne skulde blive saa skarpe, at de traadte hindrende i Vejen for velledede Bankers Frihed til at disponere over de Midler, de laa inde med. Og det var ikke saa underligt, om alle disse forfærdelige Katastrofer — kan man næsten kalde dem — skulde have foranlediget en og anden skarp Bestemmelse, som var dikteret heraf, og som derfor burde mildnes noget, eftersom alle nu haaber, at vi staar overfor normale Forhold. De, der ønskede disse noget skarpe Forholdsregler mildnet, har faaet deres Ønsker opfyldt, idet Regeringen har været særdeles lydør overfor de Krav, der er stillet, naar de var motiveret saaledes, at man kunde mildne Bestemmelserne uden derved at ødelægge, hvad der var Hensigten med Lovforslaget. Det ærede Medlem, som talte for Venstre (Maegaard), var inde paa forskellige af disse Ting og fremhævede, at man fra alle Sider var villig til Indrømmelser, naar man blot bevarede, hvad der var Lovforslagets Mening. Under dette omtalte det ærede Medlem forskellige Paragraffer, og lad mig lige nævne et Par Stykker, hvor der er foretaget en Ændring af det oprindelig fremsatte Forslag. Der er f. Eks. Bestem-melsen om, at 200 000 Kr. er den mindste Aktiekapital, et Aktieselskab maa have. Man har her ændret Tiden for Indbetalingen af denne Aktiekapital noget, idet det i det oprindelige Lovforslag krævedes, at 50 pCt. af Aktiekapitalen skulde indbetales ved